

Arribats a aquestes dècades de l'any, m'agrada, passant per de topes i de sentimentalismes, expressar allò que el meu pas per l'Estel·la em suscita.

El primer que em ve al cap és canvi. És, evidentment, el canvi al llarg d'aquests quinze anys, però no em refereixo tant a un aspecte biològic de formació física i psicològica, sinó més aviat a un "aprendre per a saber-se dependre". Sense perdre de vista el llarg recorregut que ens queda - els meus companys i a mi ara comença a fer-se evident qui ha aprofitat el nostre temps i qui, simplement, l'ha vivit. No fare cap crítica social des d'una posició tan insegura com la meua, però em sembla que es fa per pietat en aquells moments en què l'opinió personal per protagonisme a classe. Som, al meu entendre, no tant el que hem viscut, sinó el que hem volgut viure, és a dir, allò que hem volgut aprendre i, per tant, sabem.

D'alguna manera derivat d'aquest primer punt, el regon que se m'apareix és un mir. Ullant amb la ingenuïtat que acaba d'escudellar, el Col·legi se'm presenta com el mir que m'ha donat i ara em deixa en condicions d'afegir-me a un món que, de moment, perdria forma d'universitat. Quina casualitat lingüística tan desafortunada. Mirs enrere i pens quantes coses he après, però mirs endavant i em tancar l'univers que sortís que m'espera.

Seguint, arribos a la tercera instància: aquífent. En conseqüència amb el que precedeix només que dir que el que se'm felicita aquests dies no és més que una bona pedregonís a rebre allò que vosaltres m'heu ofert. És a dir, qui ha actualitzat vosaltres, és ara que a mi em comença a aridar el tom. Així doncs, només que concloure amb un: gràcies!

Jean Itay i Zambó